

“ TIRAR CRASTOS AL SOL ... ”

Aquesta expressió vol clarament indicar l'única activitat o l'activitat prevalent de aquelles persones que tenen poques ganes de treballar. Una categoria de hòmens, naturalment, que és sempre existida, a tal punt que, amb una mica de ironia, podem diure, una especialització que és una professió, una categoria. Són persones que han sempre tengut al.lèrgia al treball, vivint primer a càrrec dels genitors, després de altra gent, vivint de expedients i arribant, a la fi, a la vellesa sense haver mai treballat en la pròpia vida. Avui aquesta manera de diure és naturalment de més poca actualitat, no tant perquè aquesta categoria de persones se sigui improvisament convertida al treball, sinó perquè de fet avui la crisi econòmica mundial que estem vivint ha portat a una grossa disminució de l'oferta del treball, i doncs qui no té massa ganes de treballar se pot mascarar i dissimular bé entre qui

el treball lo vol però no 'l troba. Temps enrera era considerat una vergonya el fet de no treballar. Aqueixes persones eren coneixudes, i tots ne parlaven, amics, veïns, i ne feven caraments o llàmentes cada volta que se presentava l'ocasió. Així quan aquestes persones passaven pels carrers tots ne feven befes. Hi era qui, irònicament, preguntava: “Qui treball

fa?”, i els altres, sempre irònicament, responaven: “Està cercant”, i l'altre preguntava encara: “Qui?”, i els altres en resposta: “Està cercant qui ha inventat el treball”, o “No veieu que té les butxaques plenes de crastos o pedres?”, “Per fer cosa?”. “Van a tirar a crastos al sol...”.

Vito Loy